

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Judity Kokolevskej v právnej veci žalobkyne **K. P., bytom Z. č. X.**, zastúpenej **JUDr. M. B., advokátom v K., Š. č. X.**, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Košiciach, Košice, Komenského č. 52 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného** zo dňa 24. júla 2006 č. 2006/00479B, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. marca 2007, č. k. 7S 40/2006-35, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. marca 2007, č. k. 7S 40/2006-35 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 3 (správne malo byť ods. 1) OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 2006/00479B zo dňa 24. júla 2006. Týmto rozhodnutím žalovaný čiastočne zmenil a čiastočne potvrdil rozhodnutie Obce Zádiel č. 159/2006 zo dňa 4. apríla 2006 o vydaní stavebného povolenia a povolenia stavby „Nadstavba rodinného domu“ súp. číslo 34 na pozemku parc. č. 83 v kat. úz. Z. v konaní o dodatočnom povolení stavby (§ 98a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku /stavebný zákon/ v znení neskorších predpisov /ďalej len „stavebný zákon“/) pre stavebníkov L. J. a manželku E., bytom Z. č. X..

Krajský súd tak rozhodol v súdnom preskúmvacom konaní podľa § 247 a nasl. OSP podľa § 88 ods. 1, písm. b/ a § 88 ods. 4 stavebného zákona, keď z obsahu spisu mal za to, že žalovaný pri vydaní napadnutého rozhodnutia postupoval v súlade citovanou právnou úpravou. Námietky žalobkyne uvedené v žalobe vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné. V podrobnostiach uviedol, že zo žiadneho ustanovenia stavebného zákona nevyplýva, že by stavebný úrad nemohol v samostatnom stavebnom konaní rozhodovať o dodatočnom povolení stavby, ktorá predstavuje časť domovej nehnuteľnosti a v inom stavebnom konaní rozhodovať o povolení stavby, ktorá predstavuje rekonštrukciu strešnej konštrukcie. Preto ak žalovaný v samostatných správnych konaniach rozhodoval o dodatočnom povolení stavby

ako aj o novej navrhovanej stavbe, nemožno tento postup považovať za nezákonný, hoci sa obe konania týkajú stavebne uceleného celku - rodinného domu. Zdôraznil, že žalovaný v odvolacom stavebnom konaní nevykonával dôkazy, výsledkom ktorých by boli nové skutkové zistenia; obsahom miestnej ohliadky vykonanej dňa 5.6.2006 bolo iba vyhotovenie dvoch fotografií verejnej komunikácie. Rovnako zadovážené vyjadrenie projektanta Ing. K. potvrdzovalo stav stavby tak, ako bol zakreslený v projekte. Ďalej uviedol, že nebol daný dôvod pre postup podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona a ako nedôvodnú vyhodnotil i námietku žalobkyne týkajúcu sa výšky hrebeňa strechy dodatočne povoľovanej nadstavby.

Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný v dôvodoch napadnutého rozhodnutia vyporiadal aj s námietkami žalobkyne týkajúcimi sa denného osvetlenia a preslnenia stavby jej rodinného domu.

Preto krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Žalobkyni krajský súd náhradu trov konania nepriznal podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko nemala v konaní úspech.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci na nové konanie a rozhodnutie. Namietala, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu skutkovému záveru, resp. právne posúdenie žalobne uplatneného nároku súdom je nesprávne a je založené na nesprávnom právnom posúdení jej inak právne relevantnej námietky. Zotrvala na dôvodoch svojej žaloby, ktorá vychádza z dvoch podstatných námietok, a to, že v konaní o dodatočnom povolení stavby došlo k ohrozeniu jej práv a oprávnených záujmov ako účastníčky stavebného konania, s ktorými námietkami sa ani krajský súd nevyporiadal, keď mal za to, že povolená stavba nebude resp. nemá negatívny dopad na požiadavku osvetlenia a preslnenia jej rodinného domu a že v dôsledku realizácie strešnej konštrukcie nedošlo k zásahu do jej vlastníckeho práva nad rámec stavu, ktorý bol daný pred započatím realizácie nadstavby stavebníkmi. Namietajúc nesprávnu interpretáciu znaleckých posudkov zotrvala na výhrade voči ustáleniu, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané aj so zapracovaním podmienok podľa znaleckého posudku č. X Doc. Ing. O., pričom zotrvala i na tvrdení, že s podstatnými údajmi bolo aj v štádiu znaleckého dokazovania nakladané spôsobom nevylučujúcim námietku pochybnosti, pričom poukázala na to, že laserového merania nebola účastná.

Uviedla, že právny názor krajského súdu je pre ňu ako účastníčku stavebného konania absolútne nesprávny a argumentácia súdu absolútne neprijateľná.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania, odvolanie prejednal na odvolacom pojednávaní (§ 246c veta prvá a § 214 ods. 1 OSP) bez prítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobkyne, ktorí sa napriek riadne vykázanému doručeniu predvolania na odvolacie pojednávanie nedostavili a svoju neúčast' ani neospravedlnili (§ 250g ods. 2 a § 211 ods. 3 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Súdny v správnom súdnictve preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Na základe žalôb v správnom súdnictve prejednávajú súdy prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu včítane dokumentácie doloženej k administratívne mu spisu i odvolací dospel k názoru, že žalovaný sa dostatočne podrobne vo svojom rozhodnutí vypořiadal s námietkami žalobkyne, a to najmä po zrušení rozhodnutia Krajského úradu Košice zo dňa 15. januára 2001 č. 2000/12867 rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1S 41/01-20 zo dňa 27. apríla 2001. Preto námietky žalobkyne uvedené v žalobe nemohli už obstáť ani v súdnom prvostupňovom konaní a ani v súdnom konaní odvolacom.

Stavebný úrad musí dôsledne vyhodnotiť charakter námietok, či ide skutočne o občianskoprávne námietky alebo námietky územno-technického, prípadne stavebno-technického charakteru, ktoré sú upravené stavebnými predpismi. Pritom môže dôjsť aj k vzájomnému prelínaniu posúdenia námietok s prihliadnutím na ustanovenie § 127 ods. 1 OZ.

Žalovaný podľa tejto zásady postupoval.

Z obsahu dotknutého spisového materiálu nevyplývalo, že by zo strany stavebníkov objektívne došlo k ohrozeniu či obmedzeniu práv žalobkyne (včítane práv vlastníckych) ako vlastníčky susediacej nehnuteľnosti a k narušeniu jej pohody bývania tak, ako tvrdí žalobkyňa. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že v preskúmvanej veci viac ako o stavebno-technický problém či námietky v zmysle § 127 Občianskeho zákonníka išlo o medziľudské vzťahy dvoch susedov.

Ani odvolanie žalobkyne neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vypořiadal a ktorými by žalobkyňa bola preukázala konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázala, že správne orgány v stavebnom konaní pri vykonávaní a hodnotení dôkazov porušili ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (§ 140 stavebného zákona). Nesúhlas žalobkyne s právnym názorom súdu resp. jeho neprijateľnosť pre žalobkyňu nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny.

Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným i v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré zároveň poukazuje, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 OSP a poukazom na § 250ja ods. 4 veta druhá OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok .

V Bratislave dňa 26. marca 2008

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth